

אר תהי רחמנית, כי בבייתי חיות שתים-עשרה
בנות שחיהן תלויים רק בי".

"לכן גם באתי אליך" ענתה הלטאה "תביא
אלי מחר לבוקר את הצערה שבבנותיך. אני
מביטה לה גגדל אותה כאילו הייתה בת שלי,
ולדאוג לה לכל".

כשנסיאללו היה אומלל מאד, כי האמין
שהלטאה רוצה לאכול לארוחת ערבותתו
הצעירה ביותר, וכן גם הרכתبشر ביותר.

אר אחר כך אמר לעצמו "אם אסרב, המפלצת
תאכל אותי כאן במקום. אם אתן לה מה
שהיא מבקשת, עוקור חלק עצמי, אך אם
אסרב, היא תיקח אותי כולי. מה לעשות ואיך
 יצא מהבעיה?"

כשהוא מלמל כך לעצמו אמרה הלטאה
"תחליט מיד לעשות מה שאמרתי. אני רוצה
רק את הבית הקטנה שלך, ואם תסרב, אתה
עלול להינזק".

נסיאללו ראה שאין לו מוצא וחזר לבתו.
הוא נראה כל כך חיוור ועלוב שאישתו שאלה
"מה קרה לך, יקיiri? האם רבת עם מישחו,

הנערה בעלת פני תיש

איטליה
שתיים-עשרה בנות נולדו לכפרי מסניאללו. הן
היו כמו מדרגות בעליה, כי בין אחת לשניה
הפרידה שנה אחת. האבא המש肯 עבד קשה
כדי להאכיל משפחה גדולה צזו, ולמרות זאת
הבנות לא פעם הלכו לישון רעבות.
יום אחד עבד מסניאללו בחפירות לרגלי הרים
גבוה והגיע לפתח מערה שהייתה כה חשוכה
וקודרת שאפילו המשמש פחדה להיכנס
לתוכה. פתאום מתוך המערה יצאה לטאה
גדולה וירוקה ועמדה מולו. מסניאללו נרעד
מפחד, כי הלטאה הייתה גדולה כמו תנין וגם
נראתה פראית כמווהו.

אר הלטאה התישבה על ידו בנחת ואמרה
"אל פחד, אישי הטוב, איןני רוצה לפגוע בך.
להפר, אני מתכוונת לעוזר לך".

כשהאיש שמע את המלים האלה, הכרע ברך
לפני הלטאה ואמר "גבירתיי יקרה, כי איןני
יודע איך לקרוא לך אחרת, אני נתון לךחך,

שֶׁקְ מְלָא זָהָב, בָּאוֹמָרָה "עַם זֶה תָּכַל לְחַתֵּן
אֶת בְּנוֹתִיךְ וְתַּנְתֵּן לְהָנָן זָהָב זֶה כְּנֻדוֹנִיהָ.

תְּתַעֲוֹדָד, כִּי אֲהַיָּה כְּמוֹ אָבָא וְאָמָא לְרַנְצּוֹלָה.
הִיא זְכָתָה בְּמִזְלָגְדָּו שְׁהַגְּיָעָה לִידֵי".

מְסֻנְיאַלְלוּ הָוְדָה לְלַטָּאָה עַל נְדִיבָתָה וְחַזָּר
הַבַּיִתָּה לְאִישָׁתוּ.

מִיד כָּאֵשֶׁר נָדַע בְּסִבְיבָה שְׁהַכְּפָרִי מְסֻנְיאַלְלוּ
הַתְּעֵשָׂר, הַופִּיעַו מְחַזְּרִים רַבִּים אַחֲרֵי בְּנוֹתָיו,
וְהָא הַצְּלִיחַ לְחַתֵּן אֶת כּוֹלָן, וְעוֹד נְשָׁאָר לֹ
מְסֻפִּיקְ זָהָב כְּדֵי שִׁיחַד עַמְּ אִישָׁתוּ יְחִי בְּנוֹחות
וְנוֹחַת עַד סּוֹף יְמֵיהֶם.

כְּשֶׁלְטָאָה נְשָׁאָרָה לְבָדָה עַמְּ רַנְצּוֹלָה
הַמְּעֵרָה הַפְּכָה לְאַרְמָן מְפֹואר. כָּאן הִיא גִּידְלָה
אֶת הַילְדָה כְּמוֹ נְסִיכָה קְטָנוֹתָה וְדָבָר לֹא חֲסָר
לָהּ. הִיא קִיבְּלָה אָוֹלָטָעִים בְּשִׁפְעָ, בְּגָדִים
יְפִים לְלַבּוֹשׁ וּמְשֻׁרְתִּים רַבִּים שְׁמִילָאָו אֶת
בְּקָשָׁותְיהָ.

קְרָה שְׁיָום אַחֲד מְלָךְ שֶׁל הָאָרֶץ צַד בָּאָזָור זֶה
וְלֹא הַרְגִּישׁ כִּי לִילָה מַתְקָרְבָה. כָּאֵשֶׁר רָאָה אוֹר
מַרְחֹק שָׁלַח אֶת אַחֲד מְשֻׁרְתִּים לְשָׁאָל הָאָמָן
יָוכֵל לְלֹון בָּمְקוּם.

או אָוְלִי הַחֲמֹר שֶׁלְנוּ הַתְּפָגָר?"
לֹא זֶה וְלֹא זֶה" עָנָה בָּעֵלה "אֶלָּא דָבָר הַרְבָּה
יּוֹתֵר גְּרוּעָ. לְטָאָה אַיּוֹמָה הַפְּחִידָה אָוֹתִי נָוָא,
כִּי אָמָרָה שָׁאָם לֹא אָבְיאָ לָהּ אֶת בְּתוֹנוֹ הַצְּעִירָה
בִּוּתָר, הִיא תַּתְנַקֵּם בָּנוּ. רָאשֵ׀י כְּמוֹ
גַּלְגָּל-טְחַנָּה וְאַיִינָנִי יְדַע אֵיר לְנַהּוָגָה. אַנְיִ בִּין
הַשְּׁטָן לְעַומְקֵי הַיָּם. אַתְּ יְדַעַת כַּמָּה אַנְיִ אָוְהָב
אֶת רַנְצּוֹלָה, בְּתוֹנוֹ הַקְּטָנוֹה, אַךְ אָם לֹא אָבְיאָ
אָוֹתָה מַחְרָה בְּבוֹקָר אֶל הַלְטָאָה, אָוֹמָר שְׁלָוָם
לְחַיִּים. אָמְרִי לִי מָה לְעַשּׂוֹת?"

כְּשֶׁאִישָׁתוּ שְׁמַעַה כָּל זֶאת אָמָרָה "אֵיר תְּדַע
שְׁהַלְטָאָה הִיא בְּאַמְתָה הַאוֹיֵב שֶׁלְנוּ? אָוְלִי הִיא
יְדִיד מּוֹסּוֹה. אָוְלִי הַפְּגִישָׁה שֶׁלְכָם הִיא סִימָן
לְדָבָרִים טּוֹבִים יוֹתֵר וְתַעֲזֹר לְנוּ לְצַאת מִהְעָנוּ
וְהַדְּלוֹת. לְכָן קָח מַחְרָה אֶת הַילְדָה, כִּי לְבִי אָוֹמָר
שֶׁלֹּא נְצַטְעַר עַל כֵּךְ".

מְסֻנְיאַלְלוּ הַתְּעֵדָד כְּשֶׁשְׁמַעַה זֶאת וְלִמְחַרְתָּ
בְּבוֹקָר מַזְקָדָם לְקָח אֶת בְּתוֹנוֹ הַקְּטָנוֹ וְהַבְּיָלָל
אָוֹתָה לְמַעָרָה.
הַלְטָאָה הַמְּתִינָה לְבָוֹאָם וּבָאָה לְקַרְאָתוֹ. הִיא
לְקַחַה אֶת יְדָה שֶׁל הַילְדָה וְלִמְסֻנְיאַלְלוּ נְתַנָּה

אי-הכרת טוביה זה הטעים מאוד את הפיה והיא החלטה להעניש את הנערה. היא זרקה עליה כישוף והפכה את פניה לפני תיש. תוש רגע הפיה היפה של רנזוללה התארך והפר לזרבובית גסה עם זקן ארוור, לחיה שקעו ושתי צמותיה הפכו לזוג קרניזים חדים. אלא שרנזוללה לא הרגישה כלל בכך.

כשהמלך הסתובב והבט אחורה חשב שאיבד את בינתו. הוא פרץ בבכי וקרא "איפה השערות שקסמו לי כל כך? איפה העיניים שmbטן חדר ללבבי? איפה השפטים שרציתי לנשק? האם עלי להיות קשור לטייש לכל החיים? לא, שום דבר לא יהפוך אותי למטרת לעג של נתיני, בgal נערה בעלת פני תיש!" כשהגיעו לבירת הממלכה הוא סגר את רנזוללה בצריח של הארמון, עם בחורה משרתת, נתן לכל אחת מהן חבית פשתן לטוויה ואמר שימושיתן צריכה להבצע עד סוף השבוע.

השרותת, שנשמעה לפקודת המלך התiesta מיד ל gal הטוויה והחלה בעבודה

כשהמשרת דפק בדלת הלטאה הפכה לאישה-פיה יפה ופתחה את הדלת עצמה. אחרי ששמעה את בקשתו של המלך שלחה לו מיד מסר, שתהייה שמחה לארח אותו אצלם ולספק את כל צרכיו. המלך קיבל את הזמנה ובא אל הארמון, שם התקבל בכבוד רב. מאה משרתים עם לפידים באו לקראתו, מאה נוספים שרתו אותו ליד השולחן ועוד מאה נפנו במניפות כדי לגורש זבובים ממנו.

רנזוללה עצמה מזגה לו יין, ועשה זאת בחינניות צזו שהמלך לא הפסיק להבט עליה. הוא התאהב בה בו במקומם ופנה אל הפיה כדי שתרשא לו להתחtan עם רנזוללה. הפיה שדאגה לנערה אותה גידלה זמן רב, הסכימה מיד ואפילו נתנה לה נדוניה של שבעת אלפיים מטבעות זהב.

המלך, שהיה מאושר מהסכם הפיה, יצא מיד לדרך יחד עם רנזוללה, אך זו אףיו לא נצירה בכך להיפרד מהפיה ולהודות לה על הכל שעשתה למעןה.

כailו היה זה בן שלה. אך רנζוללה אמרה "איני יודעת מה קורה כאן. האם נפלתי לבית משוגעים? האם המלך חושב שאtan לאכול לכלב ואסرك אותו יפה בידים העדינות שלי?" היא זרקה את הכלב מהחלון והוא נפל מטה על אבן.

עברו כמה חודשים והמלך שלח מסר לשתי הבחורות, באומרו כי הוא רוצה לראות את הכלבים שלהן. רנζוללה, שהדרישה זו הביאה אותה, רצתה שוב לארמן הפיה. אך הפעם בדלת הארמן עמד איש זקן שאל "מי את ומה רצונך?"

rnzollla ששמעה זאת קראה בכעס "אין מכיר אותי, בעל זקן תיש שכמותך. ואיך זה שתעז לדבר אליו כך."

"זה לא אני שהוא בעל זקן תיש אלא את בעלת ראש תיש. רק רגע, נערה רעה ואראה לך מה הביא לך חוסר הכרת הטובה שלך." הוא הוציא מראה והעמיד אותה לפני rnzollla. כשזו ראתה את פניה המכוערות כמעט והתעלפה, ופרצה בבכי איום. אך הזקן

במסירות כזו שגמרה את הכל עד ערב שבת. אבל rnzollla, מפונקת על ידי הפיה, לא שמה כל לב לשינוי שבהופעתה, זרקה את הפטן מהחלון ואמרה "מה חושב לעצמו המלך? מודיע הוא מושיב אותי לעבודה. עליו לזכור שקיבל שבעת אלפיים מטבחות כנדונית שלי, ושאני אישתו ולא עבד. הוא נראה השtagע אם מתנהג ככה אליו".

ובכל זאת, כאשר התקרב ערבי שבת וראתה שהמשרתת גמורה את עבודתה, פחדה שהמלך יעניש אותה. היא מיהרה לארמונה של הפיה וסיפרה לה הכל. הפעם הפיה נתנה לה שק מלא פשתן טווי ואמרה לה להוכיח למלך כמה טוב היא יודעת לעבוד. rnzollla לקחה את הפטן וחזרה לארמן, שוב בלי להודות לפיה אפילו במילה אחת. כאשר המלך ראה את הפטן טווי נתן למשרתת גור כלבים קטן, וגור צה גם לרנζוללה ואמר להן לדאג לחיות אלה ולגדיל אותם היטב. שוב המשרתת טיפלה בכלב שלה במסירות,

אמר לה "רניזוללה, את חייבת לזכור שנולדת בת למשפחה איכרים ענייה, ושהפייה הפכה אותך למלכה. אבל את לא הכרת לה תודה, ואפילו לא אמרת מילת תודה אחת על כל מה שעשתה למעןך. עצמי היא שאם תרצי להתפטר מהזקן האדור שלבך, נפליך לרגליה של הפיה ובקשבי סליחה. יש לה לב רק ואולי היא תרחם עליו".

רניזוללה, שבאמת ובתמים התרטה על התנהגות הגרוועה שלה, קיבלה את עצתו של הזקן והפייה סליחה לה. לא רק שהחיזירה לה את פניה היפים אבל גם הלבישה אותה בשמלת רקומת זהב, העניקה לה מרכבה מפוארת ושלחה אותה אל המלך, בעלה, בלויות משרתים רבים. המלך שראה שוב את פניה היפות של רניזוללה התאהב בה שנית והצטער על שנаг בה קודם בחומרה.

וכך רניזוללה חיה עוד הרבה זמן באושר, אהבה את בעלה המלך, כיבדה את הפיה הטובה והודתה לאיש הזקן שאמר לה את האמת.